

Frații Jderi

Vasile Alecsandri

I

E ger, e întuneric! Nori negri duși de vânt
Se târâie pe șesuri, se lasă pe pământ
Ca aripi uriașe de paseri nevăzute
Ce curăță de sânge văi, șanțuri și redute.

E vânt cu ploaie rece și noapte cu fiori,
Căci umbra e țesută de fulgeri trăsnetori.
Nu-s însă focuri nalte de-a cerului furtună,
Dar fulgeri mii de tunuri ce-n zare crunt detună.

L-a lor lumină roșă în clipă se ivesc
Mari tabere de oameni armați ce se pândesc,
Și crâncene redute, și-n dos de parapete,
De Văpăi de ochi sălbatici, luciri de baionete.

Românii uzi la piele, flămânzi, lipsiți de foc,
În șanțul lor, sub arme, stau gloată la un loc,
De moarte și nevoie râzând cu nepăsare...
Voinici ei sunt la luptă, voinici și la răbdare!

„Măi, oameni! zice unul, un șoim de la Bicaz,
De mult ne spală cerul cu ploaie de obraz!
Mâni, când s-a face ziuă, Jder Neagu, fără veste,
Frumos a să ne-apară cât Albul din poveste.”

„Urât, frumos, alb, negru, eu nu știu, dar ce știu,
Știu că halal de turcul ce-oi întâlni de viu.”
„Și ce-ai să-i faci, măi Neagu?” „Să-l hăituiesc, fărtate,
Până mi s-a usca bine cămeșa de pe spate.”

Toți râd... dar ce rețază deodată râsul lor?
O bombă vine, - o bombă, al morții meteor!
Toți văd moartea cu ochii! un vaiet: „Ah, mor!” „Cine,
Cine-i ucis?” „Eu, Neagu... mă duc... vă las cu bine.”

„Sărmanul, zic românii, grăindu-l trist de-a rândul,
Nici c-au avut el parte să-și împlinească gândul!
Mult au să-l mai bocească neveste și copile!”
„He! Dumnezeu să-i ierte! Ce vreți? n-au avut zile.”

„Dar unde-i Jder mezinul?” „De pază colo-n șanț,

Unde-au pierit aseară un zmeu de dorobanț.”
„Să-i spunem, să nu-i spunem că i-a murit frățiorul?”
„Ba să tăcem mai bine, să nu-l ucidă dorul.”

II

În capătul din dreapta al șanțului, în tină,
Stă singur la o parte un om care suspină,
Căci are-o presimțire ce-i tot menește-a rău
Și-i duce, duce gândul mâhnit la frate-său.

El e ostaș de frunte, Jder Nistor, vânătorul,
Ce intră-n turci năprasnic cum intră-n cârd omorul,
Și-i place pe câmp neted cu durda să vâneze
Cumpliți bașbuzucii și fiarele cercheze.

De aseară-n sentinelă Jder șede tot la pândă,
Gândind la biata-i mamă cu inima plăpândă,
Visând l-a lui mireasă cu sufletul duios,
Privind la turci în față cu ochiul scânteios.

Dar vântul suflă-a iarnă, dar ploaia cade-n unde!
Prin haine până la oase înghețul îl pătrunde
Și-ncet el simte somnul că vine pe furiș
De-ntinde peste ochi-i un văl paingeniș.

Jder luptă, umblă, cântă, nevrând ca să se culce,
Dar somnu-i varsă-n creieri beția lui cea dulce,
Și el, pe nesimțite învins, întunecat,
Se reazemă de pușcă ș-adoarme clătinat.

Deodată i se pare că vede pe-a lui mamă
Ce vine, îl atinge pe ochi cu-a ei năframă
Și-i zice: „Te trezește, copile, dragul meu!
Vin dușmanii! te-ajunge prin somn păcatul greu!”

Tresare vânătorul! Două spectre se arată,
Nălțându-se prin umbră cu arma ridicată!
„Ho! fiară, ho!” el strigă, și-n clipă, viu, deștept,
Pe dușmani îi străpunge cu baioneta-n piept.

Din doi, unul c-un gemet oftează, cade, moare.
Iar altul, cu durerea luptându-se în picioare,
Se-ncruntă, se repede ca lupul crunt la Jder
Și-i face-o brazdă largă la braț cu-al său hamger,

Apoi se prăbușește alături cu mortul.
Jder zice-atunci, muștrându-l: „De ce ți-ai lăsat cortul?”

POEZII ONLINE

Și ce cătași, păgâne, aice-n șanțul meu?
Ți-au fost urât de viață? Amar de capul tău!”

Și aprig, cu mânie ridică stratu-n aer,
Să sfarme pieptul dușman ce scoate-un jalnic vaier,
Dar când să dea: „Stai, frate! îi zice-un glas iubit,
Nu-i drept să dai lovire vrășmașului rănit!”

Jder stă, aruncă arma, s-apropie în tăcere
De turc, îi leagă rana, alină-a lui durere,
Apoi, când ziua vine, pe turcul leșinat
Îl poartă-n ambulanță, zicând: „Poftim vânat!”